

[Gert Petersen]

til udtryk i, at socialistisk folkeparti en dag, hvor der var tre afstemninger om olie og tilsvarende love, var i stand til at stemme for de to af dem og måtte undlade til den ene, men altså ikke stemte imod nogen af dem. Der er sket noget.

Men det, som der var blevet lagt op til fra regeringens side, er ikke sket. Det, som vi kritiserer regeringen for, er ikke, at den ikke gennemførte en ekspropriation – det havde vi helst set, men jeg indrømmer, at der ikke på noget tidspunkt har været flertal for det her i salen – men at man tog den lov om regulering af eneretsbevillingen, som regeringen havde lagt op til at gennemføre, af bordet for at indgå en privat aftale med A. P. Møller-koncernen ligesom i 1976. I 1976 kom man også og fortalte, at det var en fremragende aftale, man havde indgået, hvorefter man 4 år senere måtte erkende, at det var det ikke, og at den måtte laves om.

Det ville have haft kolossal betydning for den fremtidige udvikling, om selve spørgsmålet om denne eneretsbevilling var blevet flyttet fra de private aftaler mellem den til enhver tid siddende regering og A. P. Møller-koncernen til lovgivning i denne sal.

Jeg tror også, det var baggrunden for, at regeringen selv kom med det lovforslag, men regeringen opgav altså halvvejs. Jeg ved ikke, hvad det er, der har skræmt den, men den opgav halvvejs. Den turde ikke tage det opgør, som der utvivlsomt ville være kommet, for A. P. Møller-koncernen havde jo lagt op til et opgør af en eller anden karakter. Det er det, vi kritiserer regeringen for. Det er denne fejhed, denne frygtsonhed, som til gengæld resulterer i, at problemerne hverken bliver løst halvt eller helt.

Endelig vil jeg om spørgsmålet om atomvåbenfri zone sige, at det da er rigtigt, at der ikke findes atomvåben i Norden i dag, men den danske regerings politik er rent faktisk sådan, at der den dag i morgen kan gennemføres en lovgivning om placering af atomvåben i Danmark. Ja, jeg tror endda ikke, at en lovgivning vil være juridisk nødvendig. Så vidt jeg kan se, kan regeringen selv efter at have orienteret det udenrigspolitiske nævn tage beslutning fra den ene dag til den næste om at placere atomvåben her i landet.

Det er den situation, vi ønsker ændret. Vi ønsker, at det skal være som blandt de 25 stater i Latinamerika, hvor der heller ikke

tidligere var atomvåben, men hvor man har erklæret, at man bestandig, både i fred og i krig, vil give afkald på at indføre atomvåben. Det er den situation, som vi ønsker etableret her, og jeg tror ikke, at statsministeren kan klare sig med de lidt flotte bemærkninger, der hidtil er kommet.

Jeg tror heller slet ikke, at hr. Christophersen kan klare sig med sine overfladiske betragtninger. Hr. Christophersen ved såmænd meget bedre, og det er næsten værre. Hr. Christophersens parti var med i en regering, nemlig VKR-regeringen, hvor Hilmár Baunsgaard var statsminister, som gav udtryk for den allerstørste tilfredshed – jeg tror, det var i 1969 – med afslutningen af Sateleukotraktaten om atomvåbenfri zone i Latinamerika og oven i købet udtalte, at der her var et eksempel til efterfølgelse.

Nu fortæller hr. Christophersen os, at det ikke er noget, man må tage seriøst. Der må være sket et og andet i løbet af de sidste ti år.

Arne Melchior (CD):

I mit første indlæg havde jeg kun nogle få bemærkninger om besparelser. Jeg har en uddybning, som jeg finder det nødvendigt og hensigtsmæssigt at bringe fra denne plads, skønt den findes på tryk i budgetregørelsen 1981 på s. 17. Vi hører jo fra visse sider, at vi skal spare det dobbelte af, hvad der spares for tiden. Den tryllekunst har jeg vist før afvist, men jeg synes også, jeg vil vende mig til den anden side af salen, som ikke taler om besparelser, men som taler om nedskæringer.

Det skal indrømmes, at besparelser kan få karakter af nedskæringer – det kan det for privatpersoner, for familier, og det kan det for samfundet – men over for den evindelige rakken ned på, at man skærer væk, skærer bort og skærer ned, vil jeg gerne fra budgetregørelsens sammenfatning citere et par sætninger fra afsnittet om børn og unge, hvor der konstateres, at der siden nedjusteringen af nomineringerne i 1975 er sket en stadig forøgelse af personaleforbruget pr. plads frem til 1978 med 2 pct. årlig og i 1979 med 5½ pct. Foreløbige tal for 1980 – det er altså forligets første år – tyder på en klar opbremsning, om end der fortsat er tale om en forøgelse. Og så kommer det afgørende: